

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **D. P. N.**, zast. JUDr. Zdeňkem Veberem, advokátem, se sídlem Purkyňova 10, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 10. 2019, č. j. 57 A 68/2019 – 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ve věci žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty.

[2] Stěžovatel měl na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na základě zaměstnanecké karty s platností od 29. 9. 2016 do 28. 9. 2018; zaměstnanecká karta mu byla vydána k zaměstnavateli KOLASOL s. r. o. na pracovní pozici montážního dělníka výrobků z pryže a plastů, s místem výkonu práce Oldřichov 78, Tachov.

[3] Dne 21. 9. 2017 podal stěžovatel na Ministerstvo vnitra žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty dle 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“); k žádosti doložil pracovní smlouvu uzavřenou se společností HYSOP Management s. r. o. od 1. 9. 2017 do 31. 12. 2019 k práci v provozovně Dukelská 1427, Stříbro.

[4] Ministerstvo požadovaný souhlas se změnou zaměstnavatele pole § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců stěžovateli neudělilo s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území České republiky. Vycházelo při zjištění skutkového stavu z informace Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj (dále „OIP“) ze dne 3. 5. 2017 o výsledku kontroly s dodatkem ze dne

31. 7. 2017; z informací OIP vyplývá, že v místě výkonu sjednané práce Oldřichov 78 u společnosti KOMA Tachov dne 28. 2. 2017 (tam byl stěžovatel přidělen na základě smlouvy o dílo mezi touto společností a zaměstnavatelem KOLASOL s. r. o. – pozn. NSS), nebyl stěžovatel zastižen. Součástí spisového materiálu je rovněž sdělení společnosti KOMA Tachov s. r. o. ze dne 17. 10. 2017, ve kterém je uvedeno, že se společností KOLASOL s. r. o. již nespolupracuje, spolupráce probíhala od 1. 5. 2014 do 2. 7. 2017; přílohou sdělení je výpověď smlouvy o dílo a rovněž seznam všech zaměstnanců společnosti KOLASOL s. r. o. v místě výkonu práce Oldřichov 78 s datem, odkdy dokdy zde tyto pracovali; z ní vyplývá, že stěžovatel zde pracoval od 3. 10. 2016 do 26. 1. 2017.

[5] V odvolání proti rozhodnutí ministerstva stěžovatel namítal, že správní orgán zatížil řízení vadami, nedodržel zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí, nedostatečně zjistil a vyhodnotil skutkový stav; zcela pominul, že příčinu změny na straně zaměstnavatele nemohl stěžovatel ovlivnit; vytkl ministerstvu, že čerpalo pouze ze zprostředkovaných dokumentů, aniž by ověřilo rozhodné skutečnosti u společnosti KOLASOL s. r. o. Poukázal na to, že v souladu se zákonem podal žádost a doložil ji novou pracovní smlouvou a všemi náležitostmi.

[6] Žalovaná dospěla shodně jako ministerstvo k závěru že jsou splněny podmínky pro neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele z důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatel neplnil účel vydaného povolení, protože nepracoval v místě výkonu práce dle zaměstnanecké karty. V odůvodnění odkázala na judikaturu NSS, zejm. na rozsudek sp. zn. 9 As 80/2011, ze dne 19. 1. 2012, v němž se NSS zabýval otázkou neurčitěho právního pojmu obsaženého v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, na rozsudek NSS sp. zn. 4 Azs 248/2017, ze dne 25. 1. 2018, z něhož cituje rozhodné pasáže, z nichž se podává, že je možné nevydat zaměstnaneckou kartu i v situaci, kdy cizinec nemůže plnit účel pobytu, kterým je výkon zaměstnání na pozici specifikované v žádosti. K namítanému překročení lhůty pro vydání rozhodnutí odkázala na rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2012, sp. zn. 2 Ans 14/2012, z něhož vyplývá, že lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pouze lhůtami pořádkovými; v důsledku jejich překročení přitom nebyla nijak zkrácena práva stěžovatele.

[7] V žalobě stěžovatel tvrdil, že správní orgány provedly nedostatečné dokazování, co se týče výkonu jeho práce; neoslovily společnost KOLASOL s. r. o., která byla zaměstnavatelem stěžovatele a která tak mohla postavit najisto výkon jeho činnosti; správní orgány vycházely bez dalšího pouze z kopie informace inspektorátu práce. Namítal, že se správní orgány nedostatečně zabývaly skutkovým stavem a relevantními skutečnostmi. Dle stěžovatele správní orgány vyložily § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců příliš formalisticky. Poukázal na to, že nežádal o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele svévolně; jednalo se o situaci, kterou jakožto zaměstnanec nemohl ovlivnit, není jeho vinou, že se společnost KOLASOL s. r. o. dostala do problémů, které způsobily ukončení jeho činnosti včetně spolupráce se společností KOMA Tachov. V době podání žádosti byl stěžovatel stále zaměstnancem společnosti KOLASOL s. r. o., byť ne vlastní vinou nevykonával po dobu cca 3 měsíců práci na adrese Oldřichov 78. Namítl, že rozsudek sp. zn. 4 Azs 248/2017, kterým argumentovala žalovaná, na jeho věc nedopadá, neboť se týká samotného vydání zaměstnanecké karty, nikoli změny zaměstnavatele; dodal, že naopak, změna zaměstnavatele je přímou podmínkou pro podání žádosti dle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců; uvedl, že nadto společnost KOLASOL s. r. o. deklarovala, že pracovní poměr stěžovatele trvá do doby udělení souhlasu, a po celou dobu hradila poměrnou část mzdy. Dle stěžovatele nebyla dána žádná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky, ten je naopak přínosem pro pracovní trh, neboť na jeho pracovní pozici nebyl zaměstnavatel schopen zajistit ani prostřednictvím úřadu práce zaměstnance z České republiky.

pokračování

[8] Krajský soud žalobu zamítl. Za nedůvodnou označil námitku, že si správní orgán nevyžádal stanovisko původního zaměstnavatele, který by mohl postavit najisto výkon činnosti žalobce. Dle krajského soudu z obsahu spisu vyplývá jednoznačný závěr, že stěžovatel od 27. 1. 2017 nepracoval v místě výkonu práce dle vydané zaměstnanecké karty; odůvodnění správních rozhodnutí je proto s provedeným dokazováním v souladu. Za podstatnou vzal krajský soud rovněž skutečnost, že stěžovatel, přestože se seznámil s podklady pro rozhodnutí před vydáním prvoinstančního rozhodnutí, proti tomuto závěru nijak nebrojil, nenamítal žádné konkrétní skutečnosti (že práci vykonával, příp. proč ji nevykonával) a ani neoznačil žádné důkazy popsaný závěr vyvracející. V této situaci, kdy byl skutkový stav v potřebném rozsahu zjištěn a stěžovatel byl zcela pasivní, správní orgány nepochybily, když neopatřovaly další důkazy (např. stanovisko původního zaměstnavatele). Soud dodal, že tuto námitku stěžovatel neuplatnil ani v odvolání, tudíž žalovaná nemohla pochybit tím, že námitku nevypořádala nebo ji vypořádala vadně. Nedůvodnou shledal krajský soud rovněž výtku, že žalovaná vycházela pouze z kopie informace OIP; použití takové listiny není nepřipustné, nadto stěžovatel nepravost kopie nenamítl ani v prvoinstančním řízení ani v odvolacím řízení. Nedůvodnou shledal krajský soud rovněž námitku, že správní orgány vycházely z listin opatřených v jiných řízeních; odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. července 2018, č. j. 10 Azs 383/2017 - 35, podle něhož lze podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy; použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu legální cestou, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2014, č. j. 1 Azs 195/2014 - 36, nebo ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 248/2017 - 37). K tvrzení stěžovatele, že mohl být vyslán na pracovní cestu, krajský soud uvedl, že v rámci prvostupňového řízení ani odvolacího řízení netvrdil, že by na pracovní cestu vyslán byl; pouhá tvrzená eventualita, že na pracovní cestu být vyslán mohl, není s to vyvrátit skutkové závěry správních orgánů. Netvrdil-li tedy stěžovatel v celém průběhu správního řízení (a netvrdí to ostatně ani v žalobě), že v předmětném místě výkonu práce práci nevykonával z důvodu pracovní cesty, nemohla jeho námitka takové tvrzené eventualy vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

[9] Krajský soud rovněž neshledal důvodnou ani námitku, že situaci spočívající v ukončení činnosti původního zaměstnavatele a jeho spolupráce s firmou KOMA Tachov s. r. o. stěžovatel nemohl ovlivnit. Poukázal na to, že stěžovatel v žalobě sám potvrdil, že po dobu tří měsíců skutečně práci v předmětném místě nevykonával, stěžuje se proto může dovolávat nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které z tohoto skutkového závěru vycházelo. Pro posouzení věci je dle krajského soudu nerozhodné, zda a nakolik zaviněně se na tom, že nepracoval v místě výkonu práce dle vydané zaměstnanecké karty, stěžovatel podílel; skutečnost, že práci na předmětném místě nevykonával, je pro rozhodnutí stěžejní; naopak skutečnost, zda příp. pracovní poměr u původního zaměstnavatele trval s překážkami v práci na straně zaměstnavatele podle § 207 a násl. zákoníku práce, je pro věc právně bezvýznamná, neboť rozhodující je faktický stav plnění účelu. S odkazem na právní argumentaci obsaženou v bodě 18 odůvodnění tohoto rozsudku soud uvádí, že stěžovatel v průběhu prvoinstančního i odvolacího řízení netvrdil, že mu byla vyplácena „poměrná část mzdy“ ve výši 60 %, proto žalovaná nepochybila, když se tím v napadeném rozhodnutí nezabývala. Žalobní tvrzení, že původní zaměstnavatel deklaroval, že hradil poměrnou část mzdy ve výši 60 %, nadto není pravdivé, protože v nedatovaném prohlášení se původní zaměstnavatel vyjadřoval pouze k trvání pracovního poměru a o úhradě jakýchkoli částek ve prospěch žalobce nic neuvedl.

[10] V kasační stížnosti stěžovatel tvrdí, že v rámci žaloby uvedl takové námitky, které odůvodňovaly zrušení napadeného rozhodnutí žalované. Konstatuje, že pobýval na území

České republiky na základě vydané zaměstnanecké karty s platností od 29. 9. 2016 do 28. 9. 2018 pro zaměstnavatele KOLASOL s.r.o. s místem výkonu práce Oldřichov 78, Tachov. Dne 21. 9. 2017 podal žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty ve smyslu § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., k žádosti doložil pracovní smlouvu ze dne 1. 9. 2017 uzavřenou se společností HYSOP Management s.r.o., Pobřežní 394/12, 186 00 Praha 8 - Karlín, podle které u ní měl být zaměstnán od 1. 9. 2017 do 31. 12. 2019, na pracovní pozici „brusiči nástrojů a kovů“, místo výkonu práce Dukelská 1427, 349 01 Stříbro, dále je uvedeno číslo volného pracovního místa na požadovanou pracovní pozici vedenou v centrální evidenci volných pracovních míst Úřadu práce České republiky. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem správního orgánu, se kterým se ztotožnil rovněž krajský soud, že nepracoval v místě výkonu práce Oldřichov 78, Tachov u společnosti KOMA Tachov s. r. o; opětovně namítá, že správní orgán v tomto směru provedl nedostatečné dokazování, když neoslovil společnost KOLASOL s.r.o., která byla zaměstnavatelem stěžovatele a tedy to měla být ona, kdo mohl postavit najisto výkon činnosti; postup správního orgánu, který vycházel pouze z kopie informace OIP považuje za nedostatečný. Dle názoru stěžovatele se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkami stran zanedbáním individuálního přístupu, nerespektováním institutu zákonné lhůty pro vydání souhlasu v žádosti, neakceptování Listiny základní lidských práv a svobod, porušování a nerespektování § 2 až 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a použití nesouvisejících starých nepodložených dokumentů z jiných řízení. Totožné pochybení spatřuje rovněž v postupu krajského soudu, který pouze označil tento postup správního orgánu za správný a námitky stěžovatele jako obecnou argumentaci; v této části je proto rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný.

[11] Stěžovatel tvrdí, že správní orgány krajský soud chybně a příliš formalistickému vyložily zákon o pobytu cizinců. Situaci, která na straně zaměstnavatele nastala, stěžovatel nezavinil; není jeho vinou, že se společnost KOLASOL s. r. o. dostala do problémů, které způsobily ukončení jeho činnosti, včetně spolupráce se společností KOMA Tachov. V době podání žádost byl stěžovatel stále zaměstnancem společnosti KOLASOL s. r. o., avšak po dobu cca 3 měsíců nevykonával práci nejen na adrese Tachov, Oldřichov 78, ale nikde, aby neporušil podmínky uděleného povolení k pobytu. Společnost KOLASOL s. r. o. deklarovala, že pracovní poměr trvá do doby udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců a po celou dobu řádně hradila poměrnou část mzdy ve výši 60 %. Žádná ze shora uvedených skutečností netvoří dle názoru stěžovatele závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky.

[12] Žalovaná ve vyjádření uvedla, že závěry rozsudku NSS sp. zn. 4 Azs 248/2017 lze analogicky vztáhnout i na žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, neboť se jedná o obdobnou skutkovou podstatu. Odkazuje na nezpochybnitelné skutečnosti: na dohodu o ukončení smlouvy o dílo ze dne 4. 4. 2017 se společností KOLASOL s.r.o., na seznam zaměstnanců společnosti KOLASOL s.r.o., kteří pracovali v místě výkonu práce Oldřichov 78, 347 01 Tachov, a také na kopii informace Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj o výsledku kontroly ze dne 3. 5. 2017 s dodatkem ze dne 31. 7. 2017. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel uplatňuje v podané kasační stížnosti obdobné námitky jako v případě odvolacího řízení, resp. i řízení před krajským soudem, žalovaná plně odkazuje na své rozhodnutí č. j. MV-40739-4/SO-2018 ze dne 13. 3. 2019, v němž jsou uvedena konkrétní tvrzení a dále vypořádání předmětných námitek. Rozsudek krajského soudu považuje za souladný se zákonem a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[13] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů, které stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil, současně zkoumal, zda rozsudek

pokračování

krajského soudu netrpí vadami, k nimž by byl povinen Nejvyšší správní soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. 6 Ads 3/2003). Jinými slovy, uvedení konkrétních stížnostních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58).

[16] V posuzované věci stěžovatel v kasační stížnosti fakticky pouze opakuje svou žalobní argumentaci; formálně vyslovuje nesouhlas s tím, jak krajský soud vypořádal jednotlivé žalobní body, fakticky jen reprodukuje svou žalobní argumentaci, aniž by polemizoval se závěry, které k nim krajský soud vyslovil, a opakovaně vytýká postup žalované. Jestliže stěžovatel k jednotlivým závěrům krajského soudu, s nimiž vyslovuje obecný nesouhlas, nepředestřel vlastní konkurující argumentaci, lze přezkoumat napadený rozsudek krajského soudu v obecné rovině, a to z hlediska jeho zákonnosti.

[17] Stěžovatel tvrdí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud pouze označil postup žalované za správný a žalobní argumentaci stěžovatele vzal za obecnou, jinými slovy, nevypořádal řádně námítka, které stěžovatel v žalobě uplatnil.

[18] Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24). Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Nejvyšší správní soud proto považuje rozsudek krajského soudu za vnitřně souladný, srozumitelný a plně přezkoumatelný. Rozsah odůvodnění odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní jako s celkem (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19, či náleznost Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04). Krajský soud zcela případně v bodě 30 napadeného rozsudku poukázal na význam precizace a konkretizace žalobních bodů, což především předurčuje rozsah přezkoumání činnosti krajského soudu, potažmo rozsah odůvodnění, které je odrazem uplatněných námitek. Krajský soud tak zcela v souladu se zákonem nemohl přezkoumávat tvrzení, která stěžovatel nepodložil žádnými relevantními důkazy. V rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námítka považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námítka s námítkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správně závěry se soubhlasnou poznámkou osvojil.“* Pokud tedy krajský soud přitakal žalované v hodnocení věci co se týče zjištění skutkového stavu i právního posouzení, není jeho rozsudek nepřezkoumatelný jen z toho důvodu, že vyjádřil s žalovanou souhlas.

[19] Stěžovatel opakovaně namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav správními orgány. Nejvyšší správní soud konstatuje, že s uvedenou námitkou se podrobně a řádně vypořádal již krajský soud, jeho závěry mají oporu ve spisovém materiálu a Nejvyšší správní soud se s nimi ztotožňuje.

[20] Ve věci není sporné, že stěžovateli bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na základě zaměstnanecké karty s platností od 29. 9. 2016 do 28. 9. 2018; zaměstnanecká karta mu byla vydána k zaměstnavateli KOLASOL s. r. o., s místem výkonu práce Oldřichov 78, Tachov. Mezi společnostmi KOLASOL s. r. o. a společností KOMA Tachov byla uzavřena smlouva o dílo (na základě které vykonával stěžovatel pracovní činnost v místě Oldřichov 78), která byla společností KOLASOL s. r. o. vypovězena k 2. 7. 2017. V rámci místního šetření OIP bylo zjištěno, že dne 28. 2. 2017 se stěžovatel v místě výkonu práce Oldřichov 78 nezdržoval, současně z předloženého seznamu zaměstnanců společnosti KOLASOL s. r. o. bylo zjištěno, že stěžovatel zde pracoval od 3. 10. 2016 do 26. 1. 2017.

[21] Z uvedeného je zřejmé, že k ukončení spolupráce a zániku místa výkonu práce došlo až dne 2. 7. 2017. Není tedy pravdou, že skutečnost je taková, že stěžovatel nemohl vykonávat práci ve sjednaném místě pro zaměstnavatele KOLASOL s. r. o. z objektivních důvodů, které nezavinil (vypovězení spolupráce mezi společnostmi KOLASOL s. r. o. a KOMA Tachov). Jak vyplynulo z šetření OIP, nebyl stěžovatel ve sjednaném místě výkonu činnosti přítomen již ani dne 28. 2. 2017, přičemž z předloženého seznamu zaměstnanců vyplývá, že stěžovatel zde pracoval pouze do 26. 1. 2017.

[22] Dle Nejvyššího správního soudu žalovaná zjistila skutkový stav, o němž nejsou pochyby a zcela důvodně dospěla k závěru, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti podle § 42g odst. 7 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu stěžovatele na území České republiky, jelikož činnost zaměstnavatele v deklarovaném místě výkonu práce byla ukončena, tudíž místo výkonu práce přestalo reálně existovat, a stěžovatel tak nemohl plnit účel vydaného povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty. Současně bylo zjištěno, že stěžovatel ani neplnil účel povoleného pobytu, neboť na sjednaném pracovním místě pracoval pouze do 26. 1. 2017. Pokud stěžovatel tvrdí, jak namítl i v žalobě, že společnost KOLASOL s.r.o. mohla udělit stěžovateli pracovní volno nebo jej vyslat na pracovní cestu nebo mu udělit placenou či neplacenou dovolenou, jakož i to, že mu měla vyplácet poměrnou část mzdy, je třeba dodat, že tato tvrzení jsou pouze v rovině ničím nepodložených spekulací; stěžovatel v odvolání ani v žalobě nenabídl žádný důkaz o tom, že tomu tak v jeho případě skutečně bylo. Ve svém vyjádření k seznámení se podklady rozhodnutí pouze obecně správnímu orgánu vytýkal délku a zmatečnost řízení, v obecné rovině namítl porušení svých práv a vyslovoval pouze své domněnky o zmatečnosti řízení, jeho účelovosti a doporučoval přehodnocení postupu tak, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Za této situace nemůže být námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu důvodná.

[23] Zaměstnanecká karta vydaná dle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců opravňuje jejího držitele pouze k výkonu práce na volném pracovním místě, na které byla vydána. Podle § 5 písm. e, bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; je kvalifikována jako nelegální práce.

[24] Pokud hodlá cizinec změnit zaměstnavatele nebo být zaměstnán na jiné pozici uvedené v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, musí

pokračování

nejdříve požádat ministerstvo vnitra o udělení souhlasu s takovou změnou. Teprve od právní moci rozhodnutí o udělení souhlasu může cizinec začít na novém místě pracovat. Při posouzení žádosti přitom správní orgán postupuje tak, že zjistí, zda jsou splněny pozitivní podmínky pro udělení souhlasu se změnou a podmínky podání samotné žádosti a potřebných náležitostí v souladu se zákonem. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že tak v daném případě učinil. Nicméně dále však musí správní orgán současně posoudit, zda nenastala také některá ze skutečností, která spadá pod negativní podmínku udělení souhlasu. Jinými slovy, i pokud stěžovatel doloží požadované náležitosti žádosti, nepostačuje to samo o sobě k udělení požadovaného povolení.

[25] Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Naplnění této jiné závažné podmínky shledal správní orgán důvodně v nevykonávání práce dle zaměstnanecké karty. Námitce formálního výkladu citovaného ustanovení Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[26] Pobyt cizince na území České republiky není samoučelný. V rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že zákon o pobytu cizinců „*stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.*“ (zvýrazněno NSS).

[27] Nejvyšší správní soud se aplikací § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zabýval již několikrát. Zcela případně krajský soud vycházel z rozsudku NSS č. j. 9 As 80/2011 – 69, ze dne 19. 1. 2012, v němž se zdejší soud podrobně zabýval vymezením neurčitého právního pojmu „jiná závažná podmínka.“ Ve své judikatuře Nejvyšší správní soud dospěl přitom k závěru, že za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu citovaného ustanovení lze považovat i nenaplnění účelu předchozího pobytu (srov. např. též rozsudky ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, ze dne 30. 1. 2013, č. j. 9 As 117/2012 - 35, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3 As 14/2013 - 28, ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 – 35, ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 Azs 119/2014 – 20, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81, či ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 – 35).

[28] Stěžovateli lze pouze částečně přisvědčit v tom, že v rozsudku ze dne 25. 1. 2018. č. j. 4 Azs 248/2017 – 37, posuzoval Nejvyšší správní soud skutkově odlišnou situaci, kdy se cizinec dostal do nepříznivé situace z toho důvodu, že mu byla přislíbena pracovní pozice, která fakticky neexistovala, resp. záměrem jeho zaměstnavatele bylo dodat jej jako pracovní sílu jiné společnosti, čímž by ve své podstatě došlo k porušení zákazu agenturního zaměstnávání cizinců. Skutečně se tedy nejednalo o případ změny zaměstnavatele, ale o samotné udělení zaměstnanecké karty, které bylo cizinci na základě řádně podané žádosti přislíbeno, resp. takový postup předvídal. Nejvyšší správní soud konstatoval, že mu nevzniklo v souvislosti s vydáním potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty legitimní očekávání, že mu bude vydána i zaměstnanecká karta samotná; rozhodující je, že v mezičase vyšly najevo nové zásadní skutečnosti, které odůvodňují zamítnutí žádosti. Nicméně na případ stěžovatele plně dopadají závěry učiněné ve vztahu k naplnění obsahu neurčitého právního pojmu – jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, která byla spatřována v tom, že cizinec nemůže fakticky vykonávat zaměstnání na požadovaném pracovním místě. Nejvyšší správní soud zde rovněž zdůraznil, že každý cizinec je povinen plnit účel, pro který mu bylo povolení k pobytu uděleno, což by v daném případě nemohlo nastat (neboť místo fakticky neexistovalo). Současně Nejvyšší správní soud konstatoval, že je nepodstatné, zda překážku způsobuje okolnost na vůli cizince závislá či nezávislá; ani fakt, že se cizinec do nepříznivé situace dostal na základě

okolností, které byly na jeho vůli nezávislé, není způsobilý zhojit skutečnost, že stěžovatel nemůže plnit účel pobytu předpokládaný zaměstnaneckou kartou, tedy být zaměstnán na konkrétním pracovním místě. S ohledem na to, že pracovní místo, na které byl stěžovatel k zaměstnavateli KOLASOL s. r. o. přidělen, k 2. 7. 2017 zaniklo, tedy fakticky neexistovalo, nemohl stěžovatel účel povoleného pobytu plnit; v tomto směru je aplikace citovaného rozsudku zcela případná.

[29] Jak již bylo uvedeno výše, nadto stěžovatel nejenže nemohl objektivně plnit od 3. 7. 2017 účel pobytu, ale ani v době, kdy tak činit mohl, jej prokazatelně od 27. 1. 2017 neplnil, což ostatně i sám přiznal, přičemž se tuto skutečnost snažil následně ospravedlňovat různými důvody, které však neobstály.

[30] Pokud stěžovatel zpochybňuje využití listin z jiných správních řízení, Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem konstatuje, že správní řád, dle kterého bylo postupováno, takový postup nevyklučuje, resp. výslovně připouští. Podle § 50 odst. 1 správního řádu „*podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*“ Využití informací z jiných správních řízení však nemůže být svévolné a má své limity, které musí být dodrženy. Podle Nejvyššího správního soudu správní orgány v nyní projednávané věci splnily podmínky pro využití informací OIP, záznam z místního šetření, jakož i zpráva o kontrole jsou součástí správního spisu, stěžovatel měl možnost se seznámit se veškerými podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim; pravost listin (kopie) obsahující rozhodná zjištění nenamítal, skutečnosti v nich uvedené nepochybnil. Stěžovatel v podstatě nesouhlasí s jejich vyhodnocením, které pro něj vyznělo nepříznivě.

[31] Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaná zákonně podřadila skutkové okolnosti případu pod pojem závažná překážka pobytu cizince na území České republiky a své závěry řádně odůvodnila. Krajský soud, který se se závěrem žalované ztotožnil, přičemž rovněž uvedl, proč má její závěry za správné, vydal rozhodnutí souladné se zákonem, vycházel přitom rovněž z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu.

[32] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[33] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalované, které dle pravidla úspěchu v řízení právo na náhradu nákladů řízení náleží, žádné náklady přesahující její běžnou správní činnost nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. srpna 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu